

แปลจากต้นฉบับ

เดอะฮังเกอร์เกมส์

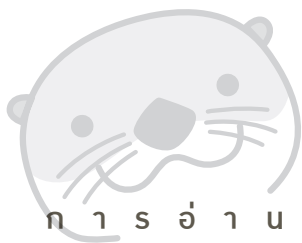
The Hunger Games

ซูซานน์ คอลลินส์

เขียน

นรา สุภัคโรจน์

แปล

ก ล ร อ ่ าน คื อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

นอกจากวิชาการอ่านและคณิตศาสตร์พื้นฐานแล้ว
เรื่องที่เราเรียนส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับถ่านหินทั้งสิ้น
เว้นแต่การบรรยายประจำสัปดาห์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของพาเนม
ซึ่งโดยมากเป็นเรื่องไร้สาระ
ว่าด้วยเรื่องหนี้บุญคุณของเราต่อแคปิตอล
ฉันรู้ว่าเรื่องราวที่แท้จริงของการกบฏ
จะต้องมีอะไรมากกว่าที่พวกเขาพยายามกรอกหูเราแน่
แต่ไม่อยากเสียเวลาคิดเรื่องพวกนี้ ไม่ว่าความจริงจะเป็นเช่นไร
ก็ไม่ได้ช่วยให้ฉันมีอาหารบนโต๊ะสักนิด

- ซูซานน์ คอลลินส์

เดอะฮังเกอร์เกมส์
The Hunger Games

แปลสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   **@amarinbooks** **แพรวอียิปต์**

Text copyright © Suzanne Collins, 2008
The right of Suzanne Collins to be identified as the author of this work
has been asserted by her.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวน ดลรัศมีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คอลลินส์, ซูซานน์.

เดอะฮังเกอร์เกมส์ / ซูซานน์ คอลลินส์; เขียน; นรา สุภัทโรจน์ แปล จาก The Hunger Games –
กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(8), 320 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 632)

1. นวนิยายอเมริกัน. I. นรา สุภัทโรจน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ค5ค7

ISBN 978-616-18-4010-5

DDC 813.54

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามภา จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลกษณ์ โหมตดาต • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละขอ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 345 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

“นี่เป็นทั้งเวลาแห่งการสำนึกผิดและเวลาแห่งการขอบคุณ”

“เกมล่าชีวิต” กำเนิดเกิดขึ้นจากการก่อกบฏโดยประชาชนชาวเขต
สิบสามของประเทศพม่า อันเป็นของขวัญที่แคปิตอล - เมืองหลวง -
มอบให้อย่างไม่อาจขัดขืน และที่สำคัญเพื่อใช้เตือนประชาชนชาวพม่าว่า
ชีวิตของพวกเขาทั้งหมดขึ้นอยู่กับความเมตตาของผู้ปกครอง และย้ำว่า
พวกเขามีโอกาสน้อยนิดเพียงหยิบมือที่จะรอดชีวิตหากคิดแข็งข้ออีกหน
นั่นทำให้...ชีวิตไม่เคยเป็นของพวกเขาจริง ๆ

ในวันเก็บเกี่ยว เด็กอายุสิบสองปีขึ้นไปจะต้องใส่แผ่นกระดาษที่
เขียนชื่อตัวเองลงในอ่างแก้วตามจำนวนกฎของการใช้ชีวิตภายใต้เงื่อนไข
ของประเทศ แน่นอนว่าแต่ละคนมีรายชื่อไม่เท่ากัน บ้างมีเยอะจนแทบ
ไม่ต้องภาวนาให้เสียเวลาเพราะมีความเป็นไปได้ว่ามีโอกาสถูกเลือกเกินกว่า
เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ บ้างก็น้อยจนเหลือชะล่าใจว่าเปอร์เซ็นต์การถูกเลือกต้อง
เป็นศูนย์อย่างแน่นอน

ใดๆ ก็เกิดขึ้นได้

เช่นที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอ

แคตนิส เอฟเวอร์ดิน เด็กสาววัยสิบหกปี อาสากระโจนลงสู่สนาม
ประลองแทนพริมโรส เอฟเวอร์ดิน – น้องสาวที่รักเพียงคนเดียว – สถานที่
ซึ่งมีตัวเลือกให้ผู้เข้าแข่งขันเลือกได้เพียง “ชัยชนะ” หรือ “ความตาย”

เพราะการอยู่รอดของอีกฝ่ายหมายถึงความตายของตัวเอง

จากความตั้งใจแรกเพื่อช่วยน้องสาวที่ถูกเลือก
กลับกลายเป็นสัญลักษณ์การต่อสู้ของผู้ที่ถูกกดขี่และต้องทำตามกฎ
ของแคปิตอล

ว่ากันว่า กฎมีไว้ทำลาย

และในเมื่อชีวิตยังคงมี “ความหวัง”

ใดๆ ก็เกิดขึ้นได้มิใช่หรือ

ขอให้ความหวังยังคงอยู่กับเราตลอดไป ดังเช่นแคตนิส เอฟเวอร์ดิน

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

วินาทีนี้คงไม่มีใครไม่รู้จักแคตนิส เอฟเวอร์ติน

นับจากที่เธออาสาแทนเข้าเป็นผู้เล่นเกมล่าชีวิตแทนน้องสาว จนกลายเป็นผู้พิชิตในเกมล่าชีวิต ครั้งที่ 74 และกลายเป็นภัยคุกคามต่อแคปิตอลจนต้องเปลี่ยนกฎ ในภาคที่ชื่อ แคตซิ่งไฟเออร์ แคตนิส เอฟเวอร์ติน ต้องกลับมาเล่นเกมสังหารในควอร์เตอร์เควล ที่นำเอาเหล่ายอดฝีมือซึ่งเป็นผู้พิชิตในอดีตกลับมาแข่งฆ่ากันอีกครั้ง แต่สุดท้ายเกมกลับพลิกตาลปัตรเมื่อเหล่านักฆ่าต่างยอมสละชีวิต หันมาจับมือกันในปฏิบัติการลับที่ยิ่งใหญ่กว่า ขณะที่เขตปกครองต่างๆ ถูกกดขี่ข่มเหงจากแคปิตอลพากันลุกฮือก่อการกบฏ ทำให้แคตนิส เอฟเวอร์ติน กลายเป็นมือกึ่งเจย์ สัญลักษณ์แห่งการกบฏ เจ้าของสโลแกน หญิงสาวผู้มากับไฟ และคำประกาศ “ถ้าเราไหม้ คุณต้องไหม้ไปกับเรา”

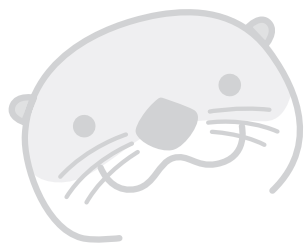
วันนี้แคตนิส เอฟเวอร์ดิน ได้กลับมาอีกครั้งกับ *เดอะฮังเกอร์เกมส์ แคตซิงไฟเออร์* และ *มีอกกิงเจย์* ในฉบับแปลและเรียบเรียงใหม่ ในโอกาสของการเปิดตัว *สำเนาแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ* หนังสือเล่มที่ 4 ในชุด *The Hunger Games* สิบปีให้หลังจากที่ผู้แปลมีโอกาสดำเนินงานกับหนังสือชุดนี้ครั้งแรก น่าอัศจรรย์อย่างมากที่หนังสือชุดนี้ยังคงความสนุกสนาน เจ็บปวด และเข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบันอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ไม่เคยอ่านแต่รู้จักแคตนิส เอฟเวอร์ดิน จากภาพยนตร์เท่านั้น ขอบอกว่าต้องอ่านสนุกมาก

นรา สุภัคโรจน์

พฤศจิกายน 2563

ภาค 1

บรรณการ

ทดลองอ่าน

1

เมื่อฉัน ตื่นขึ้นมา เที่ยงอีกฝั่งเย็นเฉียบ ฉันเหยียดมือออกไปหา
ไออุ่นของพริ้ม แต่พบเพียงผ้าใบเนื้อหยาบที่ปูพูกนอน เธอคงต้องฝันร้าย
แล้วป็นขึ้นไปนอนกับแม่ จริงด้วย เธอทำอย่างนั้น วันนี้เป็นวันเก็บเกี่ยว

ฉันใช้คอกข้างหนึ่งยันตัวขึ้น ห้องนอนสว่างพอที่จะเห็นคนทั้งสอง
พริ้ม น้องสาวของฉันนอนตะแคงซุกอยู่กับแม่ แก้มทั้งสองแนบชิดกัน แม่
ดูสาวขึ้นขณะนอนหลับ แม่จะอิดโรย แต่ก็ไม่ถึงกับโทมรมากนัก ส่วน
ใบหน้าของพริ้มดูสดชื่นเหมือนหยาดฝน น่ารักราวกับดอกพริมโรสซึ่งเป็น
ที่มาของชื่อ ครั้งหนึ่งแม่ของฉันก็เคยสวยงาม มีคนบอกฉันอย่างนั้น

ที่นั่งอยู่ตรงเข้าของพริ้ม คอยปกป้องเธออยู่คือแม่วินาเกลียดที่สุดในโลก
ในลูก จมูกและ หูแห่งข้างหนึ่ง ดวงตาสีเหมือนฟักทองเน่า พริ้มตั้งชื่อ
มันว่า บัตเตอร์คัพ โดยยืนยันว่าขนสีเหลืองตุ๋นๆ ของมันเป็นสีเดียวกับ
กับดอกไม้สีสดใสนั้น เจ้าบัตเตอร์คัพเกลียดฉันหรืออย่างน้อยก็ไม่ไว้ใจ
แม้เรื่องนั้นจะผ่านมาหลายปีแล้วก็ตาม แต่คิดว่ามันคงยังจำเรื่องที่ฉัน
พยายามจับมันกดลงไปใต้น้ำตอนที่พริ้มพามันกลับมาบ้านได้ เจ้าลูกแมว
ผอมกะหร่อง หัวบวมเป่งเต็มไปด้วยพยาธิ เหนียวยับตามตัว สิ่งสุดท้าย
ที่ฉันต้องการคืออีกหนึ่งปากท้องที่ต้องหาเลี้ยง ทว่าพริ้มเฝ้าอ่อนวอน
ร้องท่มร้องไห้ ฉันเลยจำใจให้มันอยู่ด้วย ปรากฏว่าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี
แม้จัดการกำจัดพยาธิร้าย และจะว่ามันเกิดมาเพื่อจับหนูก็ได้ มันจับหนูได้
อยู่เนืองๆ บางคราวเมื่อฉันทำความสะอาดสัตว์ที่ล่ามาได้ ฉันจะให้เครื่องใน

มัน มันก็เลยไม่ส่งเสียงขู่พอใส่ฉันอีกนับแต่นั้น

แต่เราญาติกันได้ดีที่สุดเพียงเท่านี้แหละ เครื่องใน ไม่มีเสียงขู่พอ

ฉันเหวี่ยงขาลงจากเตียง แล้วสอดเท้าเข้าไปในรองเท้าบูตลัทธิหนังอ่อนนุ่มของมันแนบไปกับเท้า จากนั้นหยิบกางเกงกับเสื้อยืดขึ้นสวม เก็บเปียดำยาวเข้าใต้หมวกเก็บ แล้วคว่ำย่ำใส่อาหารสัตว์ บนโต๊ะภายใต้ซามไม้ที่ครอบไว้กันหนูหิวโซและแมวท้องก๊ว มีชีสจากนมแพะห่อด้วยใบโหระพาวางอยู่ – เป็นของขวัญจากพริมสำหรับวันเก็บเกี่ยว ฉันเอาชีสใส่ย่ามอย่างระมัดระวังก่อนแวบออกจากบ้าน

ปกติแล้ว ณ โมงยามนี้ แถบที่เราอยู่ในเขต 12 ซึ่งเรียกกันว่า เดอะซิม จะคลาล่าไปด้วยคนงานเหมืองถ่านหินที่กำลังมุ่งหน้าออกไปทำงานกะเช้า...ชายหญิงหลังอ้วม ข้อนิ้วมือปูดโปน หลายคนเลิกพยายามขัดถูคราบถ่านหินออกจากเล็บที่บิ่นมานานแล้ว ใบหน้าชูปตอบเต็มไปด้วยริ้วรอย แต่วันนี้ท้องถนนที่เต็มไปด้วยคราบเขม่าดำกลับว่างเปล่า หน้าต่างบานเกล็ดตามบ้านหลังเตี้ยสี่มุมซอปิดสนิท งานวันเก็บเกี่ยวยังไม่เริ่มจนกว่าจะบ่ายสอง ถ้าทำได้...การนอนตื่นสายในบ้านน่าจะดีกว่า

บ้านเราตั้งอยู่เกือบสุดเขตเดอะซิม แ่เดินผ่านบ้านสองสามหลังก็มาถึงทุ่งหญ้ารกที่เรียกกันว่า เดอะมีโดว์ สิ่งซึ่งแยกเดอะมีโดว์ออกจากป่า หรือน่าจะเรียกว่าปดล้อมเขต 12 ไว้มากกว่าก็คือ รั้วลวดตาข่ายสูงข้างบนเป็นห่วงลวดหนาม ในทางทฤษฎี มันควรจะมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเพื่อป้องกันนักล่าจากป่า ไม่ว่าจะเป็นฝูงสุนัขป่า สิงโตภูเขาสันโดษ หรือหมี ซึ่งมักจะเข้ามาก่อวุ่นวายในบ้านของเรา ทว่าแค่มีไฟฟ้าใช้สักสองสามชั่วโมงในยามค่ำคืนก็นับว่าโชคดีมากแล้ว ดังนั้นส่วนใหญ่การจับหรือสัมผัสจึงไม่เป็นอันตราย กระนั้นก็ตาม ฉันมักจะเงยหูฟังเสียงที่ๆ ที่แสดงว่ารั้วมีไฟอยู่หรือไม่ครั้งหนึ่งก่อนทุกครั้ง ตอนนั้นมันเงียบกริบ ฉันหมอบราบลง แล้วค่อยๆ คืบตัวลอดใต้ช่องโหว่กว้างราวหนึ่งเมตรที่มีมานานหลายปีแล้ว มันถูกปิดซ่อนเอาไว้ด้วยพุ่มไม้หนาทึบ มีช่องโหว่อย่างน้อยอยู่ตลอดแนวรั้ว แต่ช่องนี้อยู่ใกล้บ้านที่สุด ฉันใช้มันเป็นทางเข้าป่าประจำ

ทันทีที่เข้ามาในป่า ฉันหยิบธนูกับซองใส่ลูกธนูออกจากโพรงไม้ ไม่ว่าจะมีกระแสไฟฟ้าเล่นผ่านหรือไม่ แนวรั้วก็กันเหล่าสัตว์ร้ายให้พ้นจากเขต 12 ได้ แต่ในป่า พวกมันจะท่องไปอย่างอิสระ นอกจากนั้นยังมีสิ่งอื่นให้ต้องระวัง อย่างพวกงูพิษ สัตว์บ้า หน้าซ้ายยังไม่มีทางเดิน ทว่าในป่ายังมีอาหารหากวิธีหา พ่อของฉันรู้และสอนไว้บ้างก่อนจะถูกระเบิดในเหมืองฉีกร่างแหลกเป็นชิ้น ไม่มีอะไรเหลือให้ฝัง ตอนนั้นฉันอายุสิบเอ็ด ผ่านมาห้าปีแล้ว ฉันยังคงสะดุ้งตื่นพลางหวีดร้องบอกให้พ่อวิ่งหนี

แม้การล่องล่ำเข้าป่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และการบุกรุกเข้าไปล่าสัตว์มีโทษร้ายแรงที่สุด แต่ก็ยังมีชาวบ้านจำนวนไม่น้อยยอมเสี่ยงถ้ามีอาวุธ ทว่าส่วนใหญ่แล้วไม่กล้าพอที่จะออกมาเสี่ยงพร้อมมิดเพียงเล่มเดียว ฉันมีคันทนูซึ่งนับเป็นของหายาก พ่อเป็นคนทำขึ้นเองกับมือ ยังมีอีกสองสามคันที่ฉันซ่อนไว้ในป่าอย่างมิดชิด ห่อไว้อย่างดีด้วยวัสดุกันน้ำ พ่อหาเงินได้ไม่น้อยจากการขายธนู แต่ถ้าเรื่องถึงหูเจ้าหน้าที่ พ่อจะถูกประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะ ขู่หาส่งเสริมให้เกิดการกระด้างกระเดื่อง ทว่าพวกผู้พิทักษ์สันติภาพส่วนใหญ่จะเกลี้ยเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ต่อคนไม่กี่คนที่ออกไปล่าสัตว์ เพราะพวกเขาเองก็หิวโหยเนื้อสัตว์เหมือนคนอื่น ความจริงแล้ว พวกเขาอยู่ในกลุ่มลูกค้าชั้นเยี่ยมของเราด้วยซ้ำ เพียงแต่พวกเขาไม่อาจยอมรับได้ว่ามีคนถืออาวุธอยู่ในเดอะซิม

ในฤดูใบไม้ร่วง ผู้กล้าจำนวนหนึ่งจะลอบเข้าป่าเพื่อเก็บผลแอปเปิ้ล แต่จะอยู่ในระยะที่มองเห็นเดอะมิโดว์ในสายตาตลอดเวลา ไกลพอที่จะวิ่งกลับสู่ความปลอดภัยของเขต 12 หากเกิดปัญหา “เขตสิบสอง ดินแดนที่ทุกคนสามารถอดตายได้อย่างปลอดภัย” ฉันพิมพ์มาแล้วรีบเหลือบมองข้ามไพล่ แม้จะอยู่ในสถานที่ห่างไกลผู้คน เรายังกลัวว่าจะมีใครได้ยินสิ่งที่เราพูด

ตอนยังเด็ก ฉันเคยทำให้แม่กลัวแทบตายเมื่อฉันโพล่งสิ่งต่างๆ ออกมาเกี่ยวกับเขต 12 เกี่ยวกับคนที่ปกครองประเทศพาเนมของเราจากนครหลวงไกลโพนที่เรารเรียกว่าแคปิตอล แต่ในที่สุดฉันก็เข้าใจว่าการทำเช่นนั้นรั้งแต่นำเราไปสู่ปัญหาหนักขึ้น ดังนั้นฉันจึงเรียนรู้ที่จะยังปากและ

ใส่หน้ากากแห่งความเมินเฉย เพื่อจะได้ไม่มีใครรู้ว่าฉันคิดอะไร ฉันเรียนหนังสือไปอย่างเรียบๆ พุดคุยอย่างสุภาพตามมารยาทในตลาดสาธารณะ ไม่พุดอะไรมากไปกว่าเรื่องค้าขายในเดอะฮ็อบ ตลาดมืดที่ฉันหาเงินได้มากที่สุด กระทั่งที่บ้านที่ซึ่งฉันสุภาพน้อยกว่า ฉันก็ยังสงบปากสงบคำไม่พุดถึงเรื่องล่อแหลม อย่างวันเก็บเกี่ยว ความขาดแคลนอาหาร หรือเกมล่าชีวิต เพราะหากพริมเอาสิ่งที่ฉันพุดไปเล่าต่อจะต้องเป็นเรื่องแน่

มีเพียงคนเดียวที่ฉันจะเป็นตัวของตัวเองได้รออยู่ในป่า เกลั่นเอง ฉันรู้สึกได้ว่ากลิ่นเนือบนใบหน้าผ่อนคลายลง แท้ไต่ขึ้นเนินอย่างรีบเร่ง ไปยังที่ของเรา ซึ่งเป็นเชิงผา มองลงไปเห็นหุบเขาเบื้องล่าง มีพุ่มเบอร์รีหนาปกป้องมันไว้จากสายตาที่เราไม่ต้องการ ฉันยิ้มเมื่อเห็นเขารออยู่ เกลบอกว่าฉันไม่เคยยิ้ม เว้นแต่เวลาอยู่ในป่า

“หวัดดี แคตนิป¹” เกลทัก ชื่อจริงของฉันคือแคตนิส แต่ตอนแรกที่บอกเขา ฉันพุดเบามาก เขาเลยฟังผิดเป็นแคตนิบ จากนั้นเมื่อมีแมวป่าตึงต้องตัวหนึ่งเริ่มเดินตามฉันไปทั่วป่าเพื่อรอเศษอาหาร มันจึงกลายเป็นชื่อเล่นอย่างเป็นทางการที่เขาเรียก แต่สุดท้ายฉันก็จำต้องฆ่าเจ้าแมวป่านั้น เพราะมันทำให้สัตว์อื่นตกใจหนี ฉันเสียใจอยู่เหมือนกันเพราะมันเป็นเพื่อนที่ไม่เลวนัก แต่หนังของมันก็ได้ราคาดีทีเดียว

“ดูสิฉันยังอะไรมาได้” เกลชูขนมปังก้อนหนึ่งขึ้น มีลูกธนูเสียบคาอยู่ ฉันหัวเราะ มันเป็นขนมปังที่ขายกันในร้าน ไม่ใช่แบบแบนแต่เนื้ออัดแน่นที่เราทำเองจากธัญพืชปันส่วนของทางกร ฉันรับมาถือไว้ ดึงลูกธนูออก แล้วยกขนมปังที่มีรูโหว่ขึ้นมาสูดกลิ่นหอมหวานจนทำให้ฉันน้ำลายสอ ขนมปังชิ้นตืออย่างนี้มีไว้สำหรับโอกาสพิเศษเท่านั้น

“อืม ยังอุ่นอยู่เลย” ฉันว่า เกลต้องไปร้านขนมปังตั้งแต่ฟ้าสางเพื่อแลกมาแน่ “หมดไปเท่าไรล่ะ”

¹ catnip หรือกัญชาแมว พืชที่อยู่ในตระกูลเดียวกับมินต์ มีสารชื่อ nepetalactone สะสมอยู่ในก้านและใบ ซึ่งเป็นน้ำมันหอมระเหยชนิดหนึ่งที่สามารถดึงดูดแมวให้แสดงพฤติกรรมแปลกๆ

“แค่กระรอกตัวเดียวเอง คิดว่าเข้านี้ตาแก่นั่นคงครี้มอกครี้มใจนะ”
เกลาว่า “เกียงอวยพรให้ฉันโชคดีด้วยนะ”

“เฮ้อ วันนี้เราทุกคนใกล้ชิดกันขึ้นอีกหน่อย ว่าไหม” ฉันหมายความว่า
ตามนั้นจริง ๆ “พริมทิ้งชีสไว้ให้เราด้วย” ฉันหยิบออกมา

สีหน้าของเขาสดใสขึ้นทันใดเมื่อเห็นของอร่อย “ขอบใจนะ พริม
เราจะได้มีงานเลี้ยงจริง ๆ เสียที” จู่ ๆ เขาก็พูดสำเนียงของคนแคปิตอล
ล้อเลียนเอฟฟี่ ทรินเกต สุภาพสตรีผู้มองโลกในแง่ดีอย่างไร้สติ ซึ่งจะมา
ที่นี่ปีละครั้งเพื่ออ่านรายชื่อในวันเก็บเกี่ยว “เกือบลืมไปนะ! สุขสันต์
วันแห่งเกมล่าชีวิต! เขาเด็ดลูกแบล็กเบอร์รี่จากพุ่มใกล้ ๆ มาสองสามลูก
“และขอให้โชค--” เขาโยนโด่งมาทางฉันลูกหนึ่ง

ฉันอ้าปากรับ พันกัลดลงบนผิวบอบบาง รสเปรี้ยวอมหวานแผ่ซ่าน
ทั่วลิ้น “--เข้าข้างคุณ ตลอดเกม!” ฉันจับประโยชน์อย่างรวดเร็วพอกัน เรา
ต้องทำให้มันเป็นเรื่องสนุกสนาน เพราะอีกด้านหนึ่งของมันจะทำให้เรากลัว
จับใจ นอกจากนี้น่าชวนคนแคปิตอลก็แสนดีจริงใจ ไม่ว่าจะพูดอะไรก็ฟัง
ตกลงไปหมด

ฉันเฝ้ามองขณะที่เกลดึงมีดออกมาหันขนมปัง เขาเป็นพี่ชายฉัน
ได้เลย ผมสีดำเหี้ยมดตรง ผิวสีมะกอก เรามีดวงตาสีเทาเหมือนกัน แต่
ไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลย อย่างน้อยก็ไม่ใช่ญาติ ครอบครัวของคนงานเหมือง
ส่วนใหญ่จะมีบางอย่างเหมือนกันแบบนี้แหละ

นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมแม่ของฉันกับพริม ซึ่งมีผมสีอ่อนและ
ดวงตาสีน้ำเงินจึงดูแปลกที่แปลกถิ่นเสมอ อันที่จริงก็เป็นอย่างนั้น
ครอบครัวของแม่เป็นชนชั้นพ่อค้ารายเล็ก คอยจัดหาสิ่งของที่ต้องการ
ให้แก่บรรดาเจ้าหน้าที่พิทักษ์สันติภาพ และชาวบ้านเดอะซิมที่เป็นลูกค้า
เป็นครั้งคราว พวกเขามีร้านปรุงยาในละแวกที่ค่อนข้างดีของเขต 12
เนื่องจากชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่มีปัญญาไปหาหมอ ดังนั้นนักปรุงยาจึงเป็น
เสมือนหมอของเรา พ่อของฉันรู้จักกับแม่ก็เพราะบางครั้งก็ไปล่าสัตว์ พ่อ
จะเก็บสมุนไพรที่มีสรรพคุณทางยานำมาขายให้ร้านของแม่เพื่อปรุงเป็น
ยารักษาโรค แม่ต้องรักพ่อมากแน่จึงยอมจากบ้านมาอยู่ที่เดอะซิม ฉัน

พยายามนึกถึงข้อนี้ไว้ เพราะทุกวันนี้ฉันเห็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาแต่นั่งนิ่ง ว่างเปล่า และไม่สามารถเข้าถึงได้ ขณะที่ลูกๆ เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ฉันพยายามจะยกโทษให้แม่เพื่อเห็นแก่พ่อ แต่พูดตามตรง ฉันไม่ใช่คนประเภทที่จะให้อภัยคน

เกลหาขนมปังด้วยชีสนมแพะอ่อนนุ่ม แล้วบรรจุวางใบโหระพา ลงไปแผ่นละใบ ขณะที่ฉันแหวกพุ่มไม้มองหาลูกเบอร์รี่ เรานั่งลงตรงซอกหิน ที่ตรงนี้ไม่มีใครมองเห็นเรา แต่เรามองเห็นหุบเขาเบื้องล่างได้ชัดเจน มันเต็มไปด้วยชีวิตชีวาของฤดูร้อน มีพืชผักสีเขียวข่มู่มให้เก็บกิน มีพืชหัวให้ขุดหา ปลาที่มีสีส้มเหมือนสายรุ้งในแสงแดด ช่างเป็นวันทั้งดงาม ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงิน สายลมอ่อนๆ อาหารรสชาติแสนวิเศษ ชีสที่กำลังซึมลงในขนมปังอุ่น ลูกเบอร์รี่สดฉ่ำแตกโผล่ในปาก ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ หากว่านี่เป็นวันหยุดจริงๆ และหากวันหยุดคือการเที่ยวท่องไปตามภูเขากับเกลทั้งวัน ล่าสัตว์เป็นอาหารค่ำ แต่มันไม่ใช่เช่นนั้น เพราะเรากลับต้องไปที่จัตุรัสตอนบ่ายสองเพื่อรอฟังการเรียกชื่อ

“เราทำได้นะ รู้หรือเปล่า” เกลพูดค่อยๆ

“ทำอะไร” ฉันถาม

“ก็ไปจากเขตนี้ละสิ หนีไปซะ ใช้ชีวิตอยู่ในป่า เธอกับฉัน เราทำได้” เกลว่า

ฉันไม่รู้จะตอบอย่างไร ความคิดของเขาช่างประหลาดเหลือเกิน

“ถ้าเรามีลูกไม่เยอะนะ” เขาริบเสริม

แน่นอน พวกเขาไม่ใช่ลูกของเรา แต่ก็เหมือนเป็น เกลมีน้องชายสองคนกับน้องสาวหนึ่งคน ฉันมีพริ้ม แล้วยังมีแม่ของเราอีก พวกเขาจะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีเราสองคน ใครจะหาอาหารมาใส่ปากท้องของพวกเขาที่เขาแต่ร้องขอมากขึ้นเรื่อยๆ ขนาดเราสองคนออกล่าสัตว์ทุกวันก็ยังมิหลายคืนที่ต้องเอาสัตว์ที่ได้มาไปแลกกับน้ำมันหมู เชือกผูกกรองเท้า หรือขนแกะ และยังมีอีกหลายคืนที่เราต้องเข้านอนพร้อมเสียงท้องร้องโครกคราก

“ใครว่าฉันอยากมีลูกล่ะ” ฉันท้วง

“ฉันอยากนะ ถ้าไม่ได้ที่นี่” เกลว่า

“แต่ยายยังอยู่” ฉันพูดด้วยความหงุดหงิด

“ช่างมันเถอะ” เขาสวนกลับ

สิ่งที่คุยกันเริ่มพังผืดหายไปเสียหมด ไปจากที่นั่นะเธอ ฉันจะทิ้งพริม ซึ่งเป็นคนเดียวในโลกที่ฉันรักได้อย่างไร เกลเองก็ต้องหาเลี้ยงครอบครัว เขา เราไปจากที่นี่ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นไม่ต้องเสียเวลาพูดเลย และต่อให้เราทำได้...ต่อให้เราทำได้...เรื่องมีลูกโผล่มาจากไหนละ ไม่เคยมีความหวานโรแมนติกระหว่างเกลกับฉัน ตอนที่เจอกันครั้งแรก ฉันเป็นเด็กอายุสิบสองขวบแม่แก่กว่าสองปี แต่ก็ดูเป็นหนุ่มเต็มตัว เราใช้เวลาวันที่เดียวกว่าจะเป็นเพื่อนกันได้ กว่าจะเลิกต่อรองในการแลกเปลี่ยนแต่ละครั้ง และเปลี่ยนมาเป็นช่วยเหลือกันและกัน

อีกอย่าง ถ้าเขาอยากมีลูก เกลคงไม่มีปัญหาหากจะหาภรรยาสักคน เขาหน้าตาดี แข็งแรงพอที่จะไปทำงานในเมือง และยังล่าสัตว์ได้ บอกจากน้ำเสียงที่สาว ๆ ในโรงเรียนกระซิบกระซาบกันได้เลยว่า พวกหล่อนอยากเป็นแฟนเขาขนาดไหน แม่นั่นจะทำให้ฉันหวัง แต่ไม่ใช่ด้วยเหตุผลอย่างที่หลายคนคิด ก็คือหูล่าสัตว์ฝีมือดีนั้นหายากจะตายไป

“นายอยากทำอะไร” ฉันถาม เราจะล่าสัตว์ หาปลา หรือเก็บของป่าก็ได้

“ไปหาปลาที่ทะเลสาบกันเถอะ ทั้งไม้ค้ำกับของที่หามาได้ไว้ในป่าก่อน ไปหาอะไรเรื่อย ๆ ไว้กินคืนนี้ดีกว่า” เขาเสนอ

คืนนี้ หลังจากวันเก็บเกี่ยว ทุกคนจะต้องฉลอง และคนส่วนใหญ่ก็ทำเช่นนั้น ด้วยความโล่งอกที่ลูกของตนยังอยู่รอดปลอดภัยอีกปี แต่อย่างน้อยมีสองครอบครัวที่จะปิดหน้าต่างบานเกล็ด ล็อกประตูบ้านพยายามคิดหาทางว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไรในช่วงหลายสัปดาห์แห่งความเจ็บปวดที่รออยู่ข้างหน้า

วันนี้เราประสบความสำเร็จอย่างมาก บรรดาสัตว์ล่าเนื้อไม่สนใจเราสองคนในวันที่เหยื่อซึ่งมีรสชาติดีกว่า และจัดการได้ง่ายกว่า มีอยู่ดาษต้นเมื่อถึงตอนสายเราก็ได้ปลามาเป็นสิบ ๆ ตัว พืชผักอีกหนึ่งถุง และสิ่งที่ดี

ที่สุดคือสตรอร์เบอร์รี่มากมาย ฉันเจอองสตรอร์เบอร์รี่นี้เมื่อสองสามปีก่อน และเกลเกิดความคิดว่า เราควรรหาขายมาล่อมไว้เพื่อกันสัตว์อื่นๆ

ระหว่างทางกลับบ้าน เราแวะเดอะฮ็อบ ตลาดมืดที่ดำเนินการในโกดังร้างซึ่งครั้งหนึ่งเคยใช้เก็บถ่านหิน เมื่อพวกเขาเริ่มระบบที่มีประสิทธิภาพกว่าเดิมในการขนถ่านหินโดยตรงจากเหมืองสู่รถไฟ เดอะฮ็อบจึงค่อยๆ เข้าม้ายึดครองพื้นที่นี้ ร้านค้าส่วนใหญ่จะปิดในช่วงเวลานี้ของวันเก็บเกี่ยว แต่ในตลาดมิดยังคงวุ่นวาย เราแลกเปลี่ยนกับกับขนมปังอย่างดีได้ไม่ยาก อีกสองตัวแลกเปลี่ยนกับเกลือ กริสซี่ แซ่ หมิงซาร่วงผอมแห้ง ซึ่งขายซูปร้อนจากหม้อใบใหญ่ รับผักครึ่งหนึ่งจากมือของเราไปเพื่อแลกกับก้อนชีสผิงพาราฟินสองก้อน คนอื่นอาจให้มากกว่านี้ แต่เราพยายามรักษาสัมพันธ์อันดีกับกริสซี่ แซ่ เพราะเขาเป็นคนเดียวที่เราพึ่งพาได้เสมอเรื่องการรับซื้อหมาป่า ที่จริงเราไม่ได้ตั้งใจล่ามันหรอก แต่ถ้ามันจะเล่นงานเรา และล่ามันได้สักตัวสองตัวแล้วละก็ เอ่อ นั่นก็คือเนื้อวันยังค่านั้นแหละ “เมื่อมันอยู่ในซูป ฉันก็จะบอกว่ามันเป็นเนื้อวัว” กริสซี่ แซ่ พุดพร้อมขยิบตา ไม่มีใครในเดอะฮ็อบที่จะเจดใส่ขาอวบๆ ของหมาป่า มีแต่พวกผู้พิทักษ์สันติภาพเท่านั้นที่มีเงินมากพอจะจุกจิกจู้จี้ได้

เมื่อเสร็จธุระในตลาด เราสองคนเดินไปยังประตูหลังบ้านนายกเทศมนตรีเพื่อขายสตรอร์เบอร์รี่ครึ่งหนึ่ง เรารู้ว่าเขาโปรดปรานผลไม้เป็นพิเศษและสู้ราคาเราได้ แมดจ์ ลูกสาวของนายกเทศมนตรีเป็นคนมาเปิดประตู เธอเรียนชั้นเดียวกับฉัน การเป็นลูกสาวนายกเทศมนตรีทำให้คนคิดว่าเธอเป็นพวกผู้ดีที่ชอบดูถูกคนอื่น แต่เปล่าเลย แมดจ์แค่เป็นตัวของตัวเองเท่านั้น เหมือนฉันนั่นแหละ เนื่องจากเราสองคนไม่ได้อยู่กลุ่มไหน จึงกลายเป็นว่าเรามากโคจรมาเจอกันเสมอ อย่างนั่งกินอาหารเที่ยงด้วยกัน นั่งติดกันในห้องประชุม จับคู่กันเวลาเล่นกีฬา เราสองคนไม่ค่อยได้คุยกันเท่าไรหรอก แต่ก็ดีแล้ว

วันนี้เธออยู่ในชุดกระโปรงสีขาวราคาแพงแทนที่จะเป็นชุดนักเรียนสีที่มียางเช่นทุกครั้ง ผมสืบลอนด์มัตรวบด้วยริบบิ้นสีชมพู แต่งตัวพร้อมสำหรับวันเก็บเกี่ยว

“ชุดสวยนี่” เกลชม

แมตต์จ้องหน้าเขา พยายามดูว่าเป็นคำชมจากใจหรือแค่ประชด แต่ชุดของเธอสวย จริงๆ ปกติเธอไม่มีวันสวมแน่ แมตต์เฝ้าปากแล้วยิ้มออกมา “เอ่อ ถ้าเกิดฉันต้องไปแคปิตอล ก็อยากให้ตัวเองดูดีที่สุดจริงๆ”

คราวนี้เป็นตาเกลที่สับสนบ้าง เธอหมายความว่าอย่างที่พูดจริงๆ หรือแค่อยากต่อปากต่อคำกับเขา ฉันเดาว่าน่าจะเป็นอย่างหลัง

“ไม่มีทางที่เธอจะไปแคปิตอลแน่” เกลพูดอย่างเยือกเย็น ตาของเขาหยดลงที่เข็มกลัดทรงกลมเล็กๆ ที่ประดับอยู่บนชุดของเธอ มันเป็นงานฝีมือชิ้นเยี่ยมทำจากทองคำ ซึ่งสามารถทำให้ครอบครัวหนึ่งมีขนมปังกินได้หลายเดือนทีเดียว “เธอจะมีชื่อสักเท่าไร? ทำใบเธอ ฉันนะมีหกใบตั้งแต่อายุสิบสองแล้ว”

“ฉันไม่ใช่ความผิดของแมตต์สักหน่อย” ฉันโผล่ออกไป

“ก็ไม่ใช่ละสิ ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้นแหละ แค่เป็นวิถีทางของมันก็เท่านั้นเอง” เกลโต้

สีหน้าของแมตต์เปลี่ยนเป็นเรียบเฉย เธอวางเงินค่าสตรอร์เบอร์รี่ในมือฉัน “โชคดีนะ แคตนิส”

“เธอก็เหมือนกัน” ฉันพูด แล้วประตูก็ปิดลง

เราเดินกลับไปเดอะซิมเจียบๆ ฉันไม่ชอบท่าที่ที่เกลแสดงต่อแมตต์เลย แต่ก็นะ ถูกของเขา ระบบวันเก็บเกี่ยวไม่ยุติธรรมสักนิด คนจนจะเสียเปรียบที่สุดเสมอ ทุกคนมีหน้าที่ต้องเข้าคัตตัวในวันเก็บเกี่ยวเมื่ออายุครบสิบสอง ชื่อของทุกคนจะถูกใส่ลงไปในหนึ่งใบ พออายุสิบสาม สองใบ และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนอายุสิบแปด อันเป็นปีสุดท้าย ชื่อของทุกคนจะลงไปอยู่ในลูกบอลทั้งหมดเจ็ดใบ นี่คือความจริงที่เกิดขึ้นกับประชาชนทุกคนทั้งสิบสองเขตของประเทศพาเน็ม

แต่กับดักอยู่ตรงนี้ คนจนและหิวโหยอย่างพวกเราสามารถใส่ชื่อตัวเองเพิ่มเข้าไปได้เพื่อแลกกับเทสเซอร์² หนึ่งชิ้น แต่ละชิ้นมีค่าเท่ากับ

² tesserae หินทรงลูกบาศก์เล็กๆ ที่ใช้ประกอบกันเป็นงานโมเสก

ฉันพิชกับน้ำมันสำหรับหนึ่งคนในปีที่ขาดแคลน และสามารถใส่ซื้อเพื่อแลก
ฉันพิชกับน้ำมันให้สมาชิกแต่ละคนในครอบครัวได้ด้วย ดังนั้นตอนที่ฉัน
อายุครบสิบสอง ฉันจึงใส่ซื้อลงไปที่โบ โบแรกเป็นไปตามกฎ ส่วนอีกสาม
สำหรับเทศเชราเพื่อแลกฉันพิชกับน้ำมันให้ตัวเอง พริม และแม่ ฉันจะ
ทำแบบนี้ทุกปี ดังนั้นจำนวนซื้อที่ใส่เข้าไปจึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ปีนี้ฉันอายุ
สิบหก ฉันจึงมีซื้อทั้งหมดยี่สิบโบ ส่วนเกลซึ่งอายุสิบแปด และต้องหาเลี้ยง
ปากท้องห้าคนในครอบครัวเพียงลำพังมาเป็นเวลาเจ็ดปีมีทั้งหมดยี่สิบสองโบ

คงเข้าใจแล้วว่าเหตุใดคนอย่างแมดจ์ ซึ่งไม่เคยต้องเสี่ยงเพื่อ
เทศเชราถึงทำให้เกลปะทุขึ้นมาได้ โอกาสที่ซื้อของเธอจะถูกจับขึ้นมามี
น้อยมากเมื่อเทียบกับพวกเราที่อยู่ในเดอะซิม ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ แต่เป็น
ไปได้น้อยมาก แมกนั้นจะถูกกำหนดโดยแคปิตอล ไม่ใช่เซตและไม่ใช่
ครอบครัวของแมดจ์อย่างแน่นอน แต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะไม่โกรธคนที่
ไม่จำเป็นต้องเอาซื้อไปแลกเทศเชรา

เกลเองก็รู้ว่าการโกรธแมดจ์เป็นการพาลพาโล หลายวันก่อนในป่า
ลึก ฉันนั่งฟังเขาไวยวายเรื่องที่ว่า เทศเชราเป็นเพียงเครื่องมืออีกอย่าง
ที่เป็นต้นเหตุของปัญหาในเซตของเรา เป็นวิธีบ่มเพาะความเกลียดชัง
ระหว่างกรรมกรที่หิวโหยของเดอะซิมกับคนที่รู้ว่าจะมีอาหารเย็นตกลึงท้อง
อย่างแน่นอน ดังนั้นฉันจึงได้เลยว่าเราจะไม่มีวันเชื่อใจกัน “การที่เรา
แตกแยกกันเองเป็นประโยชน์แก่แคปิตอล” เกลจะพูดแบบนี้ ถ้าไม่มีใคร
ได้ยิน นอกจากฉัน หากว่านี่ไม่ใช่วันเก็บเกี่ยว หากว่าเด็กสาวเจ้าของ
เข็มกลัดทองคำจะไม่ต้องมีเทศเชรา ฉันคงไม่คิดว่านี่เป็นการพูดด้วยความ
บริสุทธิ์ใจ

ขณะเดินไป ฉันเหลือบมองหน้าเกล ซึ่งอารมณ์ยังขุ่นมัวภายใต้
สีหน้าเรียบเฉย ความเดือดดาลของเขาดูช่างไร้ความหมายสำหรับฉัน
แม้ฉันจะไม่เคยพูดออกมาตรงๆก็ตาม ใช่ว่าฉันจะไม่เห็นด้วยกับเขา ฉัน
เห็นด้วย แต่จะมีประโยชน์อะไรที่ร้องตะโกนด่าทอแคปิตอลกลางป่าแบบนี้
ในเมื่อมันเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เลย ไม่ได้ทำให้อะไรยุติธรรมขึ้น ไม่ได้
ทำให้ท้องเราอิ่ม อันที่จริงมันกลับทำให้สัตว์ที่อยู่แถวนี้เตลิดหนีเสียมากกว่า

แต่ฉันก็ปล่อยให้เขาตะโกนต่อไป ยังไงการทำแบบนี้ในป่าก็ดีกว่าทำในเขตเป็นไหนๆ

เกลกับฉันแบ่งของที่ได้ออกมา มีปลาสองตัวที่เหลืออยู่ ขนมปังอย่างดีสองก้อน ผัก สตรอว์เบอร์รีสองสามกำมือ เกลือ พาราฟิน และเงินอีกนิดหน่อย

“เจอกันที่จัตุรัส” ฉันบอก

“แต่งตัวสวยๆมาล่ะ” เขาพูดเรียบๆ

ที่บ้าน แม่กับน้องสาวพร้อมจะไปกันแล้ว แม่สวมชุดสวยตั้งแต่สมัยอยู่ร้านปรุงยา พรึมใส่ชุดของฉันในวันเก็บเกี่ยวปีแรก เป็นกระโปรงกับเสื้อพลีวๆ ซึ่งใหญ่ไปหน่อยสำหรับเธอ แต่แม่เอาเข็มกลัดมากลัดให้พอดีตัว ถึงกระนั้นเธอก็ยังต้องคอยยัดชายเสื้อด้านหลังไว้ในกระโปรง

น้ำอุ่นรอฉันในอ่าง ฉันขัดคราบดินและเหงื่อไคลจากป่า แล้วสระผม รู้สึกประหลาดใจที่แม่เตรียมชุดสวยของแม่ชุดหนึ่งไว้ให้ เป็นชุดสีน้ำเงินอ่อนกับรองเท้าเข้าชุดกัน

“แนใจหรือคะ” ฉันถาม พยายามไม่ปฏิเสธเมื่อแม่เสนอจะช่วยแต่งตัวให้ มีอยู่ระยะหนึ่งที่ฉันโกรธแม่จนไม่ยอมให้แม่ทำอะไรให้เลย แต่นี่เป็นสิ่งที่พิเศษ เสื้อผ้าจากอดีตนี้มีค่าสำหรับแม่มาก

“แนใจสิ รวบรวมชิ้นหน่อยนะ” แม้ว่า ฉันปล่อยให้แม่เช็ดผมก่อนจะถักเปียเป็นมวย และแทบจำตัวเองไม่ได้เมื่อส่องกระจกบานราวที่วางพียงั่งอยู่

“พี่ดูสวยเสีย” พรึมพูดเสียงแผ่ว

“ดูไม่เหมือนตัวพี่เลยใช่มั้ยล่ะ” ฉันพูดแล้วกอดพรึมไว้ เพราะรู้ว่าเวลาสองสามชั่วโมงต่อจากนี้จะเลวร้ายมากสำหรับเธอ นี่เป็นวันเก็บเกี่ยวปีแรกของพรึม แม้จะค่อนข้างปลอดภัย เพราะมีชื่อเธอแค่ใบเดียวก็ตาม ยังไงฉันก็ไม่ยอมให้เธอเอาชื่อไปแลกเศษเซราแน่ แต่เธอเป็นห่วงฉัน กลัวว่าสิ่งที่ไม่คาดคิดอาจเกิดขึ้นได้

ฉันคอยปกป้องพรึมทุกวิถีทางเท่าที่ทำได้เสมอ แต่ในวันเก็บเกี่ยวนี้ฉันไม่มีอำนาจใดๆ ความเจ็บปวดรวดร้าวที่ฉันจะรู้สึกเสมอเมื่อเธอเจ็บปวด

เอ่อลันขึ้นในอกจนฉันกลัวว่าจะปรากฏออกมาทางสีหน้าด้วย ฉันสังเกตเห็นว่าชายเสื้อด้านหลังหลุดออกมาจากกระโปรงของเธออีกแล้ว และพยายามบังคับให้ตัวเองสงบลง “เก็บทางหน่อยสิ แม่เบ็ดน้อย” ฉันพูดพลางสอดเสื้อลงในกระโปรงของเธอแล้วรีบให้เข้าที่

พริมหวเราะคิก และส่งเสียง “ก้าบ” เบาๆ ใส่ฉัน

“ก้าบตัวเองเถอะ” ฉันพูด หัวเราะเสียงสดใสอย่างที่พริมนคนเดียวจะทำให้ฉันหัวเราะแบบนี้ได้ “มานี่ มากินกันดีกว่า” ฉันว่าแล้วจับหน้าผากเธอ

ปลากับผักถูกปรุงเป็นสตูว์เสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่นั่นสำหรับมือคำ เราเห็นพ้องกันว่าจะเก็บสตอร์เบอร์รี่กับขนมปังอย่างดีไว้เป็นอาหารมื้อเย็นสำหรับโอกาสพิเศษ และเลือกตีมนมจากเจ้าเลดี้ แพะของพริม และกินขนมปังเนื้อหยาบทำด้วยธัญพืชที่ได้มาจากการแลกเทศเราแทน แม้จะไม่มีใครนึกอยากก็ตาม

เราพากันเดินตรงไปยังจัตุรัสตอนบ่ายโมง การมาร่วมชุมนุมถือเป็นข้อบังคับ เว้นเสียแต่ว่าคุณกำลังใกล้ตาย ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ในตอนเย็นจะมีเจ้าหน้าที่มาตรวจ และถ้าไม่จริง ก็เตรียมติดคุกได้เลย

ความจริงมันช่างเลวร้ายเหลือเกินที่พวกเขาจัดพิธีเก็บเกี่ยวขึ้นที่จัตุรัส เพราะที่นี่เป็นหนึ่งในสถานที่อันน่ารันทดเพียงไม่กี่แห่งของเขต 12 จัตุรัสแห่งนี้รายล้อมด้วยร้านรวง และในวันที่มีตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออากาศเป็นใจ มันจะให้ความรู้สึกเหมือนเป็นวันหยุดพักผ่อนเลย แต่วันนี้ แม้จะมีป้ายผ้าสีสดใสแขวนอยู่ตามตึกงามบ้านช่อง ทว่าบรรยากาศกับเครื่องขมิ้น ช่างกลิ้งที่นั่งรออยู่บนหลังคาเหมือนอีแร้งรังแต่จะช่วยเสริมให้บรรยากาศชวนหดหู่ยิ่งขึ้น

ผู้คนต่อแถวลงซื้ออย่างเงียบเชียบ วันเก็บเกี่ยวเป็นโอกาสอันดีสำหรับแคปิตอลในการสำรวจจำนวนประชากรด้วยเช่นกัน เด็กอายุสิบสองถึงสิบแปดจะถูกต้อนเข้าไปในบริเวณที่มีเชือกกัน แบ่งกลุ่มตามอายุ มากที่สุดอยู่แถวหน้า เด็กลงมาอย่างพริมอยู่ด้านหลัง สมาชิกในครอบครัวยืนเป็นแถวรอบเส้นแบ่งเขต กุมมือกันและกันไว้แน่น แต่มีคนอื่นด้วย

พวกที่คนซึ่งตนรักไม่ต้องเสี่ยง หรือคนที่ไม่สนใจสิ่งใดอีกแล้ว คนพวกนี้จะเข้ามาปะปนในฝูงชน เพื่อพนันขันต่อว่าใครจะเป็นเด็กสองคนที่ถูกจับชื่อขึ้นมา บ้างพนันกันเรื่องอายุ บ้างพนันกันว่าจะเป็นเด็กจากเดอะซิมหรือลูกพ่อค้า ไม่ก็พนันกันว่าเด็กคนนั้นจะกล้วจนคุมสติไม่อยู่และปล่อยโฮออกมาหรือไม่ คนส่วนใหญ่ไม่เล่นด้วยกับพวกที่หาเงินจากการทำผิดกฎหมาย แต่ก็พยายามระมัดระวังตัว-ระมัดระวังอย่างมากทีเดียว เพราะคนกลุ่มเดียวกันนี้อาจเป็นอีกคาบข่าวก็ได้ มีใครบ้างล่ะที่ไม่ทำผิดกฎหมายฉันเองก็มีโอกาสสูญถึงตายได้ทุกวัน โทษฐานออกไปล่าสัตว์ ทว่าความหิวของคนมีอำนาจช่วยปกป้องฉันไว้ ต่างคนต่างมีทางหนีทีไล่ของตัวเอง

ไม่ว่าอะไรก็ตาม เกลกับฉันเห็นพ้องกันว่าถ้าต้องเลือกระหว่างตายเพราะความหิวกับมีลูกกระสุนฝังในหัว ลูกกระสุนจะเร็วกว่ามาก

สถานที่เริ่มคับแคบจนรู้สึกอึดอัดเมื่อคนหลังไหลเข้ามามากขึ้น แม้จัตุรัสจะค่อนข้างกว้างขวาง แต่ก็ไม่พอรองรับประชากรเขต 12 ทั้งหมด จำนวนเกือบแปดพันคน คนมาช้าจะถูกต้อนไปยังถนนข้างๆ โดยสามารถดูเหตุการณ์จากจอภาพที่ทางรัฐถ่ายทอดสด

ฉันยืนอยู่ในกลุ่มเด็กอายุสิบหกปีจากเดอะซิม พวกเราพยักหน้าทักทายกันอย่างแแกนๆ ก่อนจะพุ่งความสนใจไปยังเวทีชั่วคราวซึ่งตั้งขึ้นหน้าอาคารกระทรวงยุติธรรม บนนั้นมีเก้าอี้ว่างอยู่สามตัว แท่นโพเดียมหนึ่งแท่น และลูกบอลแก้วใบใหญ่สองใบ ใบหนึ่งใส่ชื่อเด็กผู้ชาย อีกใบใส่ชื่อเด็กผู้หญิง ฉันเขม่นมองแผ่นกระดานที่อยู่ในลูกบอลใสรายชื่อเด็กผู้หญิง ในนั้นมีชื่อแคตนิส เอฟเวอร์ดีน เขียนอยู่ด้วยลายมือประณีตยี่สิบใบ

เก้าอี้สองในสามตัวมีนายกเทศมนตรีอันเดอร์ชี พ่อของเมดจ์ ชายร่างสูง หัวล้าน และเอฟพี ทรินเกต พี่เลี้ยงประจำเขต 12 ซึ่งเพิ่งเดินทางจากแคปิตอลมาถึงหมาดๆ เธอมีฟันสีขาวจัดจนดูน่ากลัว ผมสีออกชมพู และสูทสีเขียวสดใสเหมือนฤดูใบไม้ผลิ ทั้งคู่พึมพำคุยกัน และหันไปมองเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่ด้วยสายตากังวล

ทันทีที่นาฬิกาประจำเมืองตีบอกเวลาสองครั้ง นายกเทศมนตรีก็ก้าว

ขึ้นไปยังแท่นโพเทียมและเริ่มอ่านข้อความซึ่งเหมือนเดิมทุกปี บอกเล่าถึงประวัติศาสตร์ของพาเนม ประเทศที่ผุดขึ้นจากเถาเถาของสถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งมีชื่อว่าอเมริกาเหนือ กล่าวถึงภัยพิบัติที่เกิดขึ้น ภัยแล้ง พายุไฟไหม้ การกัดเซาะของน้ำทะเลที่กินพื้นที่ชายฝั่งไปมากมาย และสงครามอันตรายจนโหดร้ายเพื่อแย่งชิงอาหารที่หลงเหลืออยู่น้อยนิด ผลก็คือ พาเนมแคบิตอลอันเรืองรองล้อมรอบด้วยเขตทั้งสิบสามอันนำมาซึ่งสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองแก่ประชากร แต่แล้วยุคมืดก็มาถึง หลายเขตลุกฮือขึ้นต่อต้านแคบิตอล สิบสองเขตพ่ายแพ้ เขตที่สิบสามถูกทำลายสิ้นซาก สนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏทำให้เรามีกฎหมายใหม่เพื่อรับประกันสันติภาพ และเพื่อเตือนใจเราทุกๆ ปีว่ายุคมืดจะไม่เกิดขึ้นอีก และนั่นทำให้เรามีเกมล่าชีวิต

กฎของเกมล่าชีวิตเรียบง่าย เพื่อเป็นการลงโทษสำหรับการก่อกบฏ เขตทั้งสิบสองต้องส่งเด็กชายหญิงอย่างละคนเรียกว่า บรรณาการ เข้ามาร่วมประลอง บรรณาการทั้งยี่สิบสี่คนจะถูกขังไว้ในสนามประลองกลางแจ้งอันกว้างใหญ่ ที่ซึ่งสามารถรองรับทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่ทะเลทรายที่แผดเผาจนถึงที่รกร้างอันหนาวเหน็บ ตลอดช่วงเวลาหลายสัปดาห์ ผู้แข่งขันจะต่อสู้กันจนถึงตาย บรรณาการคนสุดท้ายที่ยืนหยัดอยู่ได้คือผู้ชนะ

การนำเด็กๆ ไปจากเขตทุกเขตของเรา และบังคับให้พวกเขาเช่นฆ่ากันเองขณะที่เราเฝ้ามอง เป็นวิธีที่แคบิตอลใช้เตือนพวกเราว่า ชีวิตของพวกเขาทั้งหมดขึ้นอยู่กับความเมตตาของพวกเขา ว่าเรามีโอกาสน้อยนิดเพียงใดที่จะรอดชีวิตหากคิดจะแข็งข้ออีกหน ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ถ้อยคำอย่างไร แต่สารที่ส่งออกมาชัดเจนยิ่งว่า “วิธีที่เราพาลูกๆ ของพวกแกไปสังเวลี พวกแกไม่สามารถทำอะไรได้สักอย่าง แคพวกแกกระดิกนิ้วเราก็จะทำลายพวกแกไม่ให้เหลือซาก เหมือนที่ทำกับเขตสิบสามไงละ”

เพื่อหยามเหยียดพวกเราควบคุมไปกับการทรมาน แคบิตอลบังคับให้เราปฏิบัติต่อเกมล่าชีวิตเสมือนเป็นงานรื่นเริง เป็นการแข่งขันท้าทายที่แต่ละเขตทำหั่นกันเอง บรรณาการคนสุดท้ายที่อยู่รอดจะได้รับชีวิตที่สุขสบายเมื่อกลับถึงบ้าน เขตของเขาคงได้รางวัลมากมาย ส่วนใหญ่จะเป็น

อาหารตลอดทั้งปี แคปีตอลจะเอาัญพิช น้ำมัน แม้กระทั่งของแพงอย่างน้ำตาลมาประเคนให้เขตที่เป็นผู้ชนะ ส่วนพวกที่เหลือต้องใช้ชีวิตอย่างอดอยาก

“นี่เป็นทั้งเวลาแห่งการสำนึกผิดและเวลาแห่งการขอบคุณ” นายกเทศมนตรีกล่าวเสียงสูงๆ ต่ำๆ

จากนั้นเขาก็อ่านรายชื่อผู้ชนะในอดีตของเขต 12 ตลอดเจ็ดสิบสี่ปีที่ผ่านมา เขตเรามีผู้ชนะแค่สองคน และมีเพียงคนเดียวที่ยังมีชีวิต คือเฮย์มิตซ์ อะเบอร์นาธี่ ชายวัยกลางคนพุงพลุ้ย ผู้ซึ่งขณะนี้กำลังร้องตะโกนอะไรสักอย่างฟังไม่ได้ศัพท์ เดี๋ยวโผล่ขึ้นเวที แล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตัวที่สาม เขาเมา เมาหนักเสียด้วย ผุ่งชนตอบสนองด้วยการปรบมือพอเป็นพิธี แต่เขามีสีหน้ามึนงง และพยายามสวมกอดเอฟฟี่ ทรินเกต ซึ่งพยายามปกป้องเท่าที่ทำได้

สีหน้านายกเทศมนตรีดูกังวลเพราะเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กำลังถูกถ่ายทอดทางโทรทัศน์ ตอนนี้เขต 12 คงกลายเป็นตัวตลกของพาเน็มไปแล้ว และเขารู้ดี จึงพยายามรีบดึงความสนใจกลับมายังวันเก็บเกี่ยวด้วยการแนะนำเอฟฟี่ ทรินเกต

เอฟฟี่ ทรินเกต ผู้ว่าเรียงเต็มเปี่ยมด้วยพลังเช่นเคย วิ่งเหาะไปยังแท่นโพเดียม ก่อนจะพูดประโยคเด็ดประจำตัว “สุขสันต์วันแห่งเกมล่าชีวิต! ขอให้โชคเข้าข้างคุณ ตลอดเกม” ผมสัมผัสพู่ของเธอต้องเป็นวิกแน่ เพราะลอนผมเลื่อนลงจากตรงกลางเล็กน้อยหลังจากเผชิญกับเฮย์มิตซ์ เธอพาลมต่ออีกหน่อยว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้อยู่ ณ ที่นี้ แม้ทุกคนต่างรู้ว่าเธออยากจะย้ายไปเขตที่ดีกว่า เขตที่มีผู้ชนะมีมารยาท ไม่ใช่ชี้เมาหย่าเปที่เพิ่งลวนลามเธอต่อหน้าคนทั้งชาติ

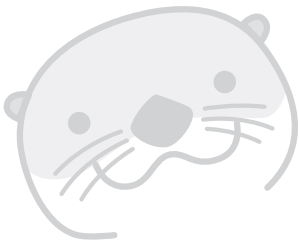
ท่ามกลางฝูงชน เกลหันมายิ้มบางๆ ให้ฉัน ขณะที่งานวันเก็บเกี่ยวดำเนินต่อไป อย่างน้อยนี่ก็เป็นสิ่งบันเทิงใจเล็กๆ น้อยๆ ทว่าจู่ๆ ฉันก็นึกถึงเกลกับแผ่นชื่อทั้งสี่สิบสองใบของเขาในลูกบอลแก้วใบใหญ่ใบนั้น โชคที่ไม่เข้าข้างเขาเอาเสียเลยเมื่อเทียบกับเด็กหนุ่มส่วนใหญ่ บางทีเกลอาจกำลังคิดอย่างเดียวกันกับฉัน เพราะสีหน้าของเขาเคร่งเครียดขึ้น ก่อน

จะเป็นหน้าหนี “ยังมีชื่ออีกเป็นพันแผ่นนะ” ฉันทิ้งก้อยากให้ตัวเองกระซิบบอกเขาได้

ได้เวลาจับรายชื่อแล้ว เอฟฟี่ ทรินเกต พุดเหมือนที่เคยพุดเสมอ “สุภาพสตรีก่อนนะคะ!” แล้วเดินไปยังลูกบอลแก้วซึ่งมีรายชื่อเด็กผู้หญิง เธอล้วงลึกลงไปในลูกบอล ก่อนจะดึงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา ผงชนกลิ้งหายใจพร้อมกันจนสามารถได้ยินเสียงเขมตก ฉันทู้สึกคลื่นไส้ หวังหมดใจว่าจะไม่ใช่ชื่อฉัน ไม่ใช่ชื่อฉัน ไม่ใช่ชื่อฉัน

เอฟฟี่ ทรินเกต เดินกลับมายังแท่นโปเดียม คลี่กระดาษแผ่นนั้น แล้วอ่านชื่อออกมาเสียงดังฟังชัด ซึ่งไม่ใช่ชื่อฉัน

แต่เป็นพริมโรส เอฟเวอร์ติน

ทดลองอ่าน

2

ครั้งหนึ่ง ตอนที่ฉันอยู่ในจุดบอดบนต้นไม้ นั่งรอสัตว์ผ่านมา ฉันเผลอหลับและร่วงตกลงหลังกระแทกพื้นจากที่สูงราวสามเมตร รู้สึกเหมือนแรงกระแทกได้กระชกเอาลมทุกเฮือกออกจากปอด ฉันนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น สูดลมหายใจเข้า ปล่อยลมหายใจออก พยายามทำอะไรสักอย่าง และนั่นคือสิ่งที่ฉันรู้สึกในตอนนั้น พยายามนึกวิธีสูดลมหายใจ พูดไม่ออก ตะลึงงันขณะที่ชื่อนั้นสะท้อนไปมาในหัว ใครคนหนึ่งจับแขนฉัน เด็กชายจากเดอะซีม ฉันคิดว่าบางทีฉันอาจจะกำลังร่วงลงไปทีพื้น เขาจึงมาคว้าตัวฉันไว้

ต้องมีบางอย่างผิดพลาดแน่ เป็นไปไม่ได้ พรिमมีชื่ออยู่ใบเดียวท่ามกลางแผ่นกระดาษมากมายหลายพัน! โอกาสที่ชื่อของเธอจะถูกจับขึ้นมามีน้อยมากจนฉันแทบไม่กังวล ฉันทำทุกอย่างแล้วนี่นา ไม่ยอมให้เธอเอาชื่อไปแลกเศษเธออย่างฉัน กระดาษใบเดียว ใบเดียวในจำนวนมากมายหลายพัน พรिमเป็นต่อเติมที่ แต่นั่นไม่สำคัญแล้ว

จากที่ไหนสักแห่งไกลออกไป ฉันได้ยินเสียงฝูงชนพิมพ์ด้วยความเศร้าใจเหมือนเช่นทุกครั้งที่ได้เกอายุสิบสองถูกเลือก ไม่มีใครคิดว่ามันยุติธรรม แล้วฉันก็เห็นเธอ ใบหน้าซีดเผือด มือสองข้างกำแน่นข้างลำตัว เดินตัวแข็ง ก้าวเล็กๆตรงไปยังเวที เธอเดินผ่านฉันไป ฉันเห็นชายเสื้อด้านหลังของเธอหลุดออกจากขอบกระโปรง ชายเสื้อหลุดจากขอบกระโปรงเป็นรูปทางเบ็ด และนี่เองที่ทำให้สติของฉันทกลับคืนมา

“พริม!” ฉันเห็นเสียงออกจากลำคอ กล้ามเนื้อส่วนอื่นๆ เริ่มขยับอีกหน “พริม!” ฉันไม่จำเป็นต้องแหวกฝูงชน เด็กคนอื่นๆ ก้าวหลบทันที เปิดทางให้ฉันวิ่งตรงไปยังเวที ฉันถึงตัวพริมตอนที่เธอกำลังจะก้าวขึ้นบันไดพอดี ฉันยื่นแขนออกและปิดเธอไปด้านหลัง

“ฉันขออาสา!” ฉันพูดกระหืดกระหอบ “ฉันขออาสาเป็นบรรณาการ!”

ความสับสนวุ่นวายเกิดขึ้นบนเวที เขต 12 ไม่มีอาสาสมัครมานานหลายศตวรรษ ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัตินี้เริ่มขึ้นสนิม กฎก็คือ เมื่อชื่อของบรรณาการถูกหยิบขึ้นมาจากลูกบอล เด็กชายที่มีคุณสมบัติเหมาะสม หากชื่อที่อ่านออกมาเป็นเด็กชาย หรือเด็กหญิง หากชื่อที่อ่านออกมาเป็นเด็กหญิง สามารถก้าวออกมาข้างหน้าเพื่ออาสาแทนได้ ในบางเขต การได้รับเลือกในวันเก็บเกี่ยวถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ผู้คนกระหึ้นกระหือรือที่จะเสี่ยงชีวิต การขึ้นอาสารักจะวุ่นวายเล็กน้อย แต่ในเขต 12 ที่ซึ่งคำว่า *บรรณาการ* มีความหมายเดียวกับคำว่า *ศพ* อาสาสมัครจึงสูญพันธุ์ไปนานแล้ว

“ดีจริง!” เอฟฟี่ ทรินเกต ว่า “แต่ฉันคิดว่าเราควรแนะนำผู้ชนะในวันเก็บเกี่ยวก่อน แล้วจากนั้นค่อยถามหาอาสาสมัครนะคะ และถ้ามีใครกล้าออกมาตอนนั้น เราค่อย อืม...” เสียงของเธอหายไป อย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก

“ไม่เป็นไรหรอก” นายกเทศมนตรีโพล่งขึ้น เขามองฉันด้วยสีหน้าเจ็บปวด จริงๆ แล้วเขาไม่รู้จักฉันหรอก คงแค่คลั่งคล้ายคลึงคลา ฉันเป็นเด็กสาวที่เอาสตอร์วเบอร์รี่ไปขาย เด็กสาวที่ลูกสาวของเขาอาจเคยคุยด้วยบางครั้ง เด็กสาวที่เมื่อห้าปีก่อนยื่นเบียดอยู่กับแม่และน้องสาว ขณะที่เขามอบเหรียญกล้าหาญให้แก่ลูกสาวคนโต เหรียญสำหรับพ่อของเธอที่เสียชีวิตในเมือง เขาจำมันได้ใช่ไหม “ไม่เป็นไรหรอก” เขาพูดซ้ำด้วยเสียงแหบห้าว “ให้เธอก้าวมาข้างหน้าเถอะ”

พริมหิวตือรือรากับคนเสียสติอยู่ข้างหลังฉัน แขนผมมแห้งกอดฉันไว้แน่นราวกับคีม “ไม่ะ แคตนิส! ไม่! พี่ไปไม่ได้นะ!”

“พริม ปล่อย” ฉันพูดเสียงแข็ง ด้วยกำลังว่าวุ่นใจอย่างมาก และฉันไม่อยากร้องไห้ออกมา เพราะหากคนเห็นน้ำตาฉันผ่านการถ่ายทอด

งานวันเก็บเกี่ยวในคืนนี้ พวกเขาจะมองว่าฉันเป็นเป้าโจมตีที่ง่าย และเป็นพวกอ่อนแอ ฉันจะไม่มีวันให้ใครตราหน้าอย่างนั้นแน่ “ปล่อย!”

ฉันรู้สึกว่ามีคนมาช่วยดึงพริมออกไปจากด้านหลัง ฉันหันไปมองเห็นเกลออุ้มพริมขึ้นจากพื้น เธอกำลังรื้อกำปั้นลงบนท่อนแขนเขา “ขึ้นไปเถอะ แคตนิป!” เขาพยายามบังคับน้ำเสียงให้เป็นปกติ แล้วอุ้มพริมตรงไปหาแม่ ฉันรวบรวมสติ แล้วก้าวขึ้นบันได

“ดีค่ะ เยี่ยมมาก!” เอฟพี ทรินเกต พล่าม “นี่แหละคือสปิริตของเกมล่าชีวิตโดยแท้!” เธอดีใจที่สุดในที่สุดเขตสิบสองก็มีอะไรให้ตื่นเต้นบ้าง “ชื่ออะไรจ๊ะ”

ฉันกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น “แคตนิส เอฟเวอร์ดีน” ฉันตอบ

“ฉันเดาว่า เด็กคนนั้นต้องเป็นน้องสาวเธอ คงไม่อยากให้น้องสาวคว่ำเกียรติอันเกรียงไกรไปครองข้ามหน้าข้ามตา จริงไหมจ๊ะ เอาละ ทุกคน! ขอเสียงปรบมือดังๆ ให้บรรณาการคนล่าสุดของเราหน่อย!” เอฟพี ทรินเกต พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

เพื่อเกียรติภูมิตลอดกาลของผู้คนในเขต 12 ไม่มีใครปรบมือสักคน แม้แต่พวกที่กำลังพนันขันต่อ ซึ่งปกติไม่เคยสนใจอะไร อาจเป็นเพราะพวกเขา รู้จักฉันที่เดอะฮือบ หรือรู้จักพ่อของฉัน หรือเคยพบกับพริม ซึ่งไม่มีใครอดใจไม่เอ็นดูเธอได้ ดังนั้นแทนที่จะพยักหน้ารับเสียงปรบมือ ฉันจึงยืนนิ่งไม่ขยับ ขณะที่พวกเขาแสดงการคัดค้านในรูปแบบที่แรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ด้วยการเงียบ เป็นการบอกว่าเราไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัย ทั้งหมดนี้คือสิ่งผิด

แล้วบางสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น อย่างน้อยที่สุด ก็ฉันคนหนึ่งละที่ไม่คาดคิด เพราะฉันไม่คิดว่าเขต 12 จะเป็นที่ซึ่งมีคนเป็นห่วงเป็นใยฉัน การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตั้งแต่ฉันอาสามาแทนพริม ตอนนี้เหมือนฉันจะกลายเป็นบุคคลที่เป็นที่รักไปเสียแล้ว เริ่มจากคนเดียว จากนั้นก็อีกคน แล้วก็อีกคน จนในที่สุดเกือบทุกคนในฝูงชน พวกเขาก็กินสามนิ้วของมือซ้าย นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง ขึ้นตะแคงฝีปาก แล้วยื่นมาทางฉัน มันเป็นท่าเก่าแก่ของเขตเราซึ่งแทบไม่เคยปรากฏให้เห็นแล้ว เว้น

เสียแต่นานๆ ครั้งในงานศพ มันหมายถึงการขอบคุณ ความชื่นชม และ
หมายถึงการบอกลาคนที่คุณรัก

ฉันกลืนน้ำตาไว้แทบไม่อยู่ โชคดีที่เฮย์มิตซ์เลือกเวลานี้เดินโซเซ
ข้ามเวทีมาแสดงความยินดีกับฉัน “ดูเธอสิ ดูเธอคนนี้นี่สิ!” เขาตะโกนลั่น
พลางวาดแขนข้างหนึ่งมาโอบไหล่ฉัน แม้สภาพทรุดโทรมขนาดนั้น แต่เขา
กลับแข็งแรงอย่างไม่น่าเชื่อ “ฉันชอบเธอ!” ลมปากของเขามีกลิ่นเหล้า
คูลิ่ง ครึ่งล่าสุดที่อาบน้ำคงน่าจะนานมาแล้ว “ช่าง...” เขานึกคำพูดไม่ออก
“กล้าหาญ!” เขาประกาศอย่างมีชัย “มากกว่าแก!” เขาปล่อยฉัน แล้วเดิน
ไปหน้าเวที “มากกว่าแก!” เขาตะโกน พลางชี้ไปยังกล้องตัวหนึ่ง

นี่เขากำลังพูดกับผู้ชายหรือว่ามาเสียจนกล้าดำพวกแคปิตอลกันแน่
เรื่องนี้ฉันคงไม่มีวันรู้ เพราะก่อนที่จะอำปากพูดต่อ เฮย์มิตซ์ก็พลัดตกเวที
และหมดสติไป

แม้จะน่ารังเกียจก็จริง แต่ฉันขอบคุณเขาเหลือเกิน กล้องทุกตัว
หันไปจับภาพเขาด้วยความยินดี ทำให้ฉันมีเวลามากพอที่จะปลดปล่อย
เสียงสะท้อนที่จุกอยู่ในลำคอและตั้งสติอีกครั้ง ฉันยืนเอามือไหล่หลัง มอง
ออกไปยังที่ไกลโพ้น เห็นเนินเขาที่ป็นขึ้นไปเมื่อเช้านี้กับเกล เป็นเวลา
คู่หนึ่งที่ยืนโหยหาอยากทำอะไรบางอย่างเสียเหลือเกิน...ความคิดที่ว่าเราจะ
หนีจากเขต...หายเข้าป่าไป...แต่แล้วฉันก็รู้ว่าฉันคิดถูกที่ไม่หนี ไม่อย่างนั้น
ใครล่ะจะมาอาสาแทนพริ้ม

เฮย์มิตซ์ถูกนำตัวขึ้นเปลหามออกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่เอฟพี
ทรินเกต จะนำทุกคนกลับเข้าสู่งานต่อ “ช่างเป็นวันที่น่าตื่นต่นอะไร
ขนาดนี้!” เธอพูดเสียงลั่นรัวพลางขยับวิกผมซึ่งเอียงกระเท่ไปทางขวา
ให้เข้าที่ “แต่ความตื่นต่นเร้าใจกว่านี้กำลังจะมาถึงแล้ว! ได้เวลาหา
บรรณาการชายของเราแล้วค่า!” เพื่อจะควบคุมสถานการณ์ทรงผมอัน
ไร้สาระของตนไว้ให้จงได้ เอฟพีวางมือข้างหนึ่งบนศีรษะขณะเดินไปยัง
ลูกบอลที่บรรจุรายชื่อเด็กชาย คิวักกระดาดแผ่นแรกที่สัมผัสกับมือ แล้ว
ก้าวฉับๆ กลับมายังแท่นโพเดียมอย่างรวดเร็วจนฉันไม่มีเวลาภาวนาให้เกล
ปลอดภัยตอนที่เธออ่านชื่อนั้น “พีต้า เมลลาร์ก”

พีต้า เมลลาร์ก!

โอ ไม่นะ ฉันคิด ไม่ใช่เขาละ ฉันจำชื่อนี้ได้ แม้จะไม่เคยพูดกับเจ้าของชื่อตรงๆสักครั้งก็ตาม พีต้า เมลลาร์ก

โชคไม่เข้าข้างฉันเลยวันนี้

ฉันเฝ้ามองเขาเดินตรงมายังเวที ร่างล่ำหนา สูงพอประมาณ ผมสีเทาบลอนด์เป็นลอนตกลงมาปรกหน้าผาก สีหน้าตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น มองเห็นความพยายามที่จะไม่แสดงความรู้สึกใดๆออกมา แต่ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นมีแววตืนตระหนกอย่างที่ผมเห็นบ่อยๆในเหยื่อที่ฉันล่า แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ก้าวขึ้นบันไดมาอย่างมั่นคง และเข้าประจำที่

เอฟพี ทรินเกต งามหาอาสาศมัคร แต่ไม่มีใครกล้าออกมา เขามีพี่ชายสองคน ฉันรู้ ฉันเคยเห็นพวกเขาในร้านขนมปัง บางทีคนหนึ่งอาจแก่เกินไปที่จะอาสา และอีกคนไม่อาสา นี่เป็นเรื่องปกติของวันเก็บเกี่ยวส่วนใหญ่ไม่มีใครในครอบครัวยอมเสียสละตัวเอง สิ่งที่ผมทำถือเป็นการเปลี่ยนแปลงสำคัญ

นายกเทศมนตรีเริ่มอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏยาวเหยียดและน่าเบื่อเช่นที่ทำทุกปี ซึ่งตอนนี้กลายเป็นกฎปฏิบัติไปแล้ว และฉันไม่สนใจจะฟัง

ทำไมถึงเป็นเขา ฉันคิด แล้วก็พยายามบอกตัวเองว่านั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ พีต้า เมลลาร์ก กับฉันไม่ได้เป็นเพื่อนกัน ไม่ได้อยู่ในละแวกเดียวกันด้วยซ้ำ เราไม่เคยคุยกัน มีปฏิสัมพันธ์กันจริงๆเพียงครั้งเดียวเมื่อหลายปีก่อน บางทีเขาอาจลืมไปแล้วก็ได้ แต่ฉันไม่ลืม และรู้ว่าไม่มีวันลืม...

มันเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุด พ่อของฉันตายเพราะอุบัติเหตุในเมืองสามเดือนก่อนหน้านั้นในเดือนมกราคมอันหนาวเหน็บที่สุดเท่าที่ทุกคนจำได้ ความรู้สึกที่ซาไปหมดจากการสูญเสียพ่อเพิ่งผ่านพ้น และความเจ็บปวดพุ่งเข้าโจมตีโดยไม่ทันตั้งตัว มันถาโถมลงบนตัว ขณะที่ฉันร้องสะอึกสะอื้นอย่างหนักจนสั่นไปทั่วร่าง พ่อคะ พ่ออยู่ไหน ฉันร่ำร้องในใจ พ่อทิ้งเราไปไหน แน่่อนว่าไม่เคยมีคำตอบกลับมา

เขตรอบเงินก้อนเล็กๆ ให้เราเป็นค่าชดเชยการเสียชีวิตของพ่อ เพียงพอที่จะใช้จ่ายตลอดหนึ่งเดือนแห่งความทุกข์ระทม โดยคาดว่าแม่น่าจะใช้ช่วงหนึ่งเดือนนี้หางานทำได้ แต่แม่ไม่ได้ทำ แม่ไม่ทำอะไรเลยได้แต่นั่งแช่อยู่ในเก้าอี้ หรือที่บ่อกว่าคือนอนครูดู้อยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียง สายตาจ้องจ้องตรงที่ใดที่หนึ่ง นานๆ ครั้งจะขยับตัวลุกขึ้นราวกับมีเรื่องเร่งด่วนให้ต้องสะสาง แต่แล้วก็ทรุดตัวลง กลับสู่ความนิ่งเฉยอีกครั้ง ไม่ว่าพริมจะวิงวอนยังงี้ก็ดูเหมือนจะไร้ผล

ฉันกลัวจับใจ ตอนนั้นฉันรู้แล้วว่าแม่คงถูกขังอยู่ในโลกแห่งความเศร้าโศกอันหมองหม่น ทว่าตอนนั้นทั้งหมดที่ฉันรู้คือ ฉันไม่ได้เสียพ่อไปเท่านั้น แต่แม่ด้วย ตอนที่ฉันต้องรับหน้าที่หัวหน้าครอบครัว ฉันอายุสิบเอ็ด พริมเจ็ด ไม่มีทางเลือกอื่น ฉันซื้ออาหารจากตลาด ทำอย่างสุดฝีมือ พยายามทำให้พริมและตัวเองสะอาดสะอ้านพอเวลาพบเจอผู้คน เพราะหากมีใครรู้ว่าแม่ไม่สามารถดูแลเราได้ ทางเขตจะพรากเราไปจากแม่ส่งเราไปอยู่บ้านสงเคราะห์ ตลอดเวลาที่โตขึ้นมา ฉันเห็นเด็ก ๆ เหล่านี้ที่โรงเรียน ดวงตาของพวกเขาเศร้าสร้อย ใบหน้ามีริ้วรอยจากฝ่ามืออันโกรธกริ้ววุ่นวายประทับอยู่ ไหลซึมด้วยความสิ้นหวัง ฉันไม่มีวันปล่อยให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นกับพริมเด็ดขาด พริมผู้อ่อนหวาน บอบบาง คนที่ร้องไห้เมื่อฉันร้องโดยที่ตัวเองไม่รู้สาเหตุด้วยซ้ำ คนที่หิวผอมและถูกเปื้อนให้แม่ก่อนเราไปโรงเรียน คนที่ยังเช็ดถูกระจกที่พ่อใช้สองเวลาโกนหนวดทุกคืน เพราะพ่อเกลียดคราบเขม่าถ่านหินซึ่งจับทุกสิ่งทุกอย่างในเดอะซิม บ้านสงเคราะห์จะบดขยี้พริมราวกับแมลงตัวหนึ่ง ดังนั้นฉันจึงเก็บความยากลำบากของเราไว้เป็นความลับ

แต่เงินร่อยหรอลง และเราก็ก่อ殃ตายอย่างช้าๆ ฉันไม่รู้จะพูดอะไรอื่นได้ดีกว่านี้ ได้แต่พร่ำบอกตัวเองว่าให้อดทนรอจนถึงเดือนพฤษภาคม แคว้นที่แปดพฤษภาคมเท่านั้น แล้วฉันจะมีอายุครบสิบสองปี สามารถลงชื่อเพื่อขอรับเทศเซราแลกกับธัญพืชกับน้ำมันอันล้ำค่าสำหรับเลี้ยงปากท้อง เพียงแต่ยังอีกหลายสัปดาห์กว่าวันนั้นจะมาถึง เราคงตายก่อนแน่

ความอดอยากไม่ใช่ชะตากรรมที่ผิดปกติในเขต 12 ไม่มีใครไม่เคยเห็นเหยื่อของมัน ไม่ว่าคนเฒ่าคนแก่ที่ทำงานไม่ได้ เด็กๆ ในครอบครัวที่มีสมาชิกมากเกินกว่าจะหาเลี้ยงไหว ผู้ได้รับบาดเจ็บจากเหมืองที่เดินเร่ร่อนอยู่ตามถนน แล้ววันหนึ่ง เราก็จะพบพวกเขาหนึ่งนึ่งพึงก่าแพง หรือนอนหนึ่งอยู่ในเดอะมิโดว์ จะได้ยินเสียงร้องไห้หวนจากบ้านหลังใดหลังหนึ่ง แล้วผู้พิทักษ์สันติภาพก็จะถูกตามให้มาเก็บศพ ความอดอยากไม่เคยเป็นสาเหตุการเสียชีวิตที่แท้จริง ส่วนใหญ่จะเป็นไข้หวัดหรือปอดบวม แต่พวกเขาหลอกใครไม่ได้หรอก

บ่ายวันที่ฉันเจอกับพีต้า เมลลาร์ก สายฝนเย็นเยียบกำลังกระหน่ำลงมาอย่างไม่ปราณีปราศรัย ฉันอยู่ในเมือง พยายามขายเสื้อผ้าทารกที่เก๋จนลွ่ยของพริมในตลาด แต่ไม่มีใครสนใจ แม้จะเคยเข้าไปในเดอะฮ็อบกับพ่อมาหลายครั้ง แต่ฉันยังกลัวเกินกว่าจะเข้าไปในสถานที่ดิบเถื่อนเช่นนั้นคนเดียว สายฝนกระหน่ำใส่เสื้อแจ็กเก็ตล่ำสัตร์ของพ่อจนชุ่มโชก หนาวเข้าไปถึงกระดูก สามวันมาแล้วที่เราไม่ได้กินอะไรเลย นอกจากน้ำเปล่าต้มกับโบมินต์แห้งเก่าเก็บที่ฉันเจอหลังตู้เก็บถ้วยชาม ตอนที่ตลาดวาย ตัวของฉันสั่นหิ้มจนห่อเสื้อผ้าทารกร่วงลงในแอ่งโคลน ฉันไม่ก้มลงเก็บขึ้นมาเพราะกลัวจะลืมห่มมาและไม่อาจลูบยีนได้อีก ยิ่งกว่านั้นมันเป็นเสื้อผ้าที่ไม่มีใครอยากได้ด้วย

แต่ฉันกลับบ้านไม่ได้ เพราะที่บ้านมีแม่กับดวงตาไร้ชีวิต และน้องสาวแก้มตอบ ริมฝีปากแตกกระแหงรออยู่ ฉันไม่สามารถเดินเข้าไปในห้องที่มีคว้นโคมงจากกิ่งไม้แฉะชื้นที่ฉันคุ้ยหามาจากกองขยะขายป่าเนื่องจากถ่านหินหมดลง สองมือของฉันว่างเปล่าไร้ความหวังใดๆ

ฉันเดินโซซัดโซเซไปตามตรอกโคลนเฉอะแฉะหลังร้านค้าซึ่งให้บริการคนเมืองผู้มั่งคั่ง ครอบครัวพ่อค้าอาศัยอยู่ชั้นบนของร้าน ดังนั้นจึงเท่ากับฉันอยู่หลังบ้านพวกเขาดีกว่าได้ ฉันจำได้ถึงภาพรางๆ ของแปลงดอกไม้ที่ยังไม่ได้เพาะปลูกสิ่งใดสำหรับฤดูใบไม้ผลิ เพาะหนึ่งหรือสองตัวในคอก สุนัขเปี้ยกโชกถูกล่ามไว้กับเสา คอตก ยอมจำนน อยู่ในขี้ดินชี้โคลน

การลักขโมยทุกรูปแบบเป็นสิ่งต้องห้ามในเซต 12 และมีโทษถึงตาย แต่ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในใจฉันว่า บางทีอาจจะมီးอะไรสักอย่างอยู่ในถังขยะ และนั่นคงไม่เป็นไร อาจจะมีกระดูกของพ่อค้าเนื้อ หรือผักเน่าจากร้านขายของชำ อะไรสักอย่างที่ไม่มีใครลึ้นหวังพอจะกินนอกจากครอบครัวของฉัน แต่โชคร้ายเพราะขยะเพิ่งถูกเก็บไป

ตอนเดินผ่านร้านขนมปัง กลิ่นขนมปังอบใหม่หอมฟุ้งจนฉันตาลาย เตอบอบอยู่หลังร้าน แสงสีทองอร่ามกระจายออกมาจากประตูครัวที่เปิดอยู่ ฉันยืนนั่งราวต้องมนตร์จากความร้อนและกลิ่นอันเฝ้ายวน กระทั่งสายฝนตกลงมาขัดจังหวะ นิ้วเย็นเยือกของสายฝนซอสนั้ไล่ลงไปบนแผ่นหลังบังคับให้ฉันกลับมามีชีวิต ฉันเปิดฝาดังขยะของร้านขนมปัง และพบว่ามันว่างเปล่า หมดจด อย่างเลือดเย็น

ทันใดนั้นก็มီးเสียงตวาดดังลอยมา ฉันเงยหน้า เห็นภรรยาคนทำขนมปังกำลังไล่ตะเพิด นางบอกว่าอะไร.แจ้งผู้พิทักษ์สันติภาพ ว่านางสะดึงสะเอียนเพียงใดเมื่อเห็นพวกเด็กเหลือออกจากเดอะซิมมาคัยเซียถึงขยะของนาง ถ้อยคำเหล่านั้นช่างน่าเกลียด แต่ฉันไม่มีข้อแก้ตัว ได้แต่วางฝากลั้บที่เดิมอย่างแผ่วเบาและถอยออกไป แล้วฉันก็สังเกตเห็นเขา เด็กชายผมบลอนด์ กำลังลอบมองมาจากด้านหลังของมารดา ฉันเคยเห็นเขาที่โรงเรียน เรารุ่นเดียวกัน แต่ฉันไม่รู้ชื่อเขา ก็เขาอยู่ในกลุ่มเด็กเมืองฉันจะไปรู้จักได้อย่างไร แม่ของเขาบ่นพึมพำและเดินกลับเข้าร้าน แต่เขาคงยืนเฝ้าดูฉันอยู่ ตอนที่ฉันเดินไปหลังเล้าหมูของบ้านเขา แล้วหยุดยืนฟังต้นแอ๊ปเปิ้ลเก่าแก่ตรงสุดทาง รู้ว่าคงไม่สามารถทำอะไรติดมือกลับบ้านเข้าฉันอ่อนแรงและทรุดฮวบลงไปกองอยู่ที่โคนต้น ทุกอย่างมากเกินจะรับไหว ฉันป่วย อ่อนแอ และเหนื่อยเหลือเกิน โอ้ย ฉันเหนื่อยเหลือเกิน ปล่อยให้พวกเขาโทร.แจ้งผู้พิทักษ์สันติภาพแล้วพาเราไปบ้านสงเคราะห์เถอะ ฉันคิด หรือถ้าให้ดีกว่านั้น ปล่อยฉันให้ตายอยู่กลางสายฝนตรงนี้ก็ได้

เสียงข้าวของกระทบกันนั้ในร้านขนมปัง แล้วฉันก็ได้ยินหญิงคนหนึ่งกรีดร้องขึ้น ตามด้วยเสียงตบตี ฉันสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น เสียงผีเท้าเดิน

ย่าโคลนตรงมาหาฉัน ฉันคิดว่า เป็นนางแน่ นางคงจะถือไม้มาไล่ฉัน แต่ไม่ใช่ กลับเป็นเด็กชายคนนั้น ในอ้อมแขนของเขามีขนมปังสองก้อนใหญ่ ที่คงร่วงลงในกองไฟ เพราะผิวนอกของมันไหม้เกรียม

แม่ของเขาตะโกนลั่น “เอาไปเลี้ยงหมูซะ ไอ้ลูกเวร! ขนมปังไหม้ๆ แบบนี้ คนสติดีที่ไหนจะซื้อ!”

เขาหักส่วนที่ไหม้โยนลงในราง เสียงกระดังง่าหน้าร้านขนมปังดังขึ้น และแม่ของเขาก็ผลุบหายเข้าไปจัดการกับลูกค้า

เด็กชายคนนั้นไม่เหลียวมองมาทางฉันแม้แต่หน่อย แต่ฉันจ้องมองเขาไม่วางตาเพราะขนมปังนั้น และเพราะแนวแดงปูดบนโหนกแก้ม นางตีเขาด้วยอะไร พ่อแม่ฉันไม่เคยตีฉัน ฉันจึงนึกภาพไม่ออก เด็กชายหันกลับไปมองร้านขนมปังเหมือนกำลังดูว่ามีใครมองอยู่หรือไม่ แล้วหันความสนใจกลับมาที่หมู ก่อนจะโยนขนมปังก้อนหนึ่งมาทางฉัน ตามด้วยอีกก้อน แล้ววิ่งรีกลับเข้าร้าน ปิดประตูห้องครัวแน่นตามหลัง

ฉันเขม่นก้อนขนมปังอย่างไม่เชื่อสายตา มันยังอยู่ในสภาพดีมาก เว้นก็แต่ส่วนที่ไหม้ นี่เขาตั้งใจให้ฉันอย่างนั้นหรือ ต้องใช่แน่ เพราะมันอยู่ตรงเท่าฉันพอดี ฉันรีบยัดก้อนขนมปังใส่เสื้อก่อนที่จะมีใครมาเห็นว่เกิดอะไรขึ้น กระซิบเสื้อแจ็กเก็ตแน่น แล้วเดินจำอ้าวออกไป ขนมปังร้อนฉ่าอบอวลบนผิว แต่ฉันกดมันแน่นขึ้นไปอีก พยายามรักษามันไว้ด้วยชีวิต

ตอนที่กลับถึงบ้าน ขนมปังเย็นลงบ้างแล้ว แต่ข้างในยังอุ่นอยู่ พอฉันวางลงบนโต๊ะ พรหมก็ยื่นมือออกมาจะฉีกกินทันที แต่ฉันบอกให้เธอนั่งลงก่อน แล้วพยายามลากแม่มานั่งร่วมโต๊ะ รินน้ำชาอุ่นๆ ชุดขนมปังส่วนที่ไหม้ออกแล้วหัน เรากินที่ละแผ่น ทีละแผ่น จนหมดทั้งก้อน ขนมปังยัดไส้ลูกเกดกับถั่ว รสชาติดีทีเดียว

ฉันวางเสื้อผ้าอ้อมไฟให้แห้ง คลานขึ้นเตียงแล้วหลับผล็อยไป หลับสนิทโดยไม่ฝัน เช้าวันต่อมาจึงเริ่มคิดว่าเด็กชายคนนั้นอาจตั้งใจทำขนมปังทั้งสองก้อนไหม้ก็ได้ เขาอาจทิ้งมันลงในกองไฟ และรู้ดีว่ามันหมายถึงการถูกทำโทษ เพื่อจะนำมาให้ฉัน แต่ฉันสลัดความคิดนั้นทิ้งไป ต้อง

เป็นความบังเอิญ เขาจะทำอย่างนั้นไปเพื่ออะไร เขาไม่รู้จักฉันด้วยซ้ำ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แคโยนขนมปังให้ฉันก็เป็นความกรุณามากโขแล้ว แน่่อนว่าเขาจะต้องถูกตีหากโดนจับได้ ฉันไม่เข้าใจจริงๆว่าเขาทำทำไม

เราได้กินขนมปังอีกหลายแผ่นเป็นอาหารมื้อเช้า แล้วจึงไปโรงเรียน เหมือนว่าฤดูใบไม้ผลิมาถึงในแค่ช่วงข้ามคืน อากาศอบอุ่นและหอมหวาน หมู่เมฆเป็นปุย ที่โรงเรียน ฉันเดินผ่านเด็กชายคนนั้นที่โถงนอกห้องเรียน แก้มของเขาวมเป่ง ตาฟก้ำ เขาอยู่กั้บเพื่อน ไม่แสดงท่าทีใดว่าเห็นฉัน แต่ตอนที่ฉันไปรับพรึมและกำลังเดินกลับบ้านในบ่ายวันนั้น ฉันเห็นเขา จ้องมองฉันจากอีกฟากของสนาม ตาสบกันเพียงเสี้ยววินาที แล้วเขาก็หันไปอีกทาง ฉันหลุบตาด้วยความอาย และนั่นคือตอนที่ฉันเห็นลิ่งนั้น ดอกแดนดิไลออน¹ ดอกแรกของปี ความคิดหนึ่งผุดขึ้น ฉันนึกถึงโมงยามในป่ากับพ่อ และรู้ว่าเราจะมีชีวิตรอดได้อย่างไร

จนทุกวันนี้ฉันก็ยังไม้อาจสลัดความเกี่ยวโยงระหว่างเด็กชายคนนี้ - พิต้า เมลลาร์ก - กับขนมปังที่หยิบยื่นความหวังให้กับฉัน และดอกแดนดิไลออนที่เตือนให้รู้ว่าฉันยังไม่อับจนหนทาง มากกว่าหนึ่งครั้งที่ฉันเดินอยู่ในโถงทางเดินของโรงเรียน และเห็นสายตาของเขามองมา เพียงเพื่อจะรีบเบือนหนี ฉันรู้สึกเหมือนเป็นหนี้เขา ฉันเกลียดการเป็นหนี้ใคร ถ้าได้ขอบคุณเขาสักครั้ง ฉันอาจรู้สึกสับสนน้อยกว่านี้ก็ได้ ฉันนึกถึงเรื่องนี้ อยู่สองสามครั้ง แต่ไม่มีโอกาสสักที และตอนนี้โอกาสนั้นก็ไม่มีวันมาถึงอีกแล้ว เพราะเราสองคนถูกโยนเข้าสนามประลองเพื่อสู้กันจนตาย ฉันจะไปพูดขอบคุณเขาในนั้นได้อย่างไร มันคงดูไม่จริงใจถ้าตอนนั้นฉันกำลังพยายามจะปาดคอเขาอยู่

นายกเทศมนตรีอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏที่น่าเบื่อจบแล้ว และทำท่าบอกให้พิต้ากับฉันจับมือกัน มือของเขาหนักแน่นและอบอุ่นเหมือนกับขนมปังสองก้อนนั้น พิต้าจ้องตาและบีบมือฉันซึ่งฉันคิดว่าเป็นการให้กำลังใจ หรือบางทีอาจเป็นแค่กล้ำเนื้อที่กระตุกด้วยความวิตก

¹ dandelion ดอกไม้แห่งความสุข ความร่าเริง และความหวัง

ก็ได้

เราหันกลับไปหาฝูงชนขณะที่เพลงสตูดิโอของพาเน็มบรรเลง
ดีจริง ฉันคิด พวกเรามีทั้งหมดยี่สิบสี่คน ถ้าโชคเข้าข้าง บางที
คนอื่นอาจจะฆ่าเขาก่อนที่ฉันจะลงมือก็ได้
แต่ว่าหลังๆมานี้ โชคพึ่งพาไม่ได้เลยนี่สิ

